

Sygn. akt II K 1561/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplńska

Protokolant Anita Grunt

przy udziale Prokuratora Joanny Reluga

po rozpoznaniu w dniach 04.05.2016 r., 07.07.2016 r. sprawy:

M. R. (1), ur. (...) w G.,

syna T. i E. z domu (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 sierpnia 2015 r. w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym typu A. wykazał w pierwszym badaniu 0,57 mg/l, a przebadany urządzeniem elektronicznym typu Alkometr A 2.0 wykazał w pierwszym badaniu – 0,54 mg/l, w drugim badaniu – 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz znajdował się pod wpływem środków odurzających w postaci benzoiloeckgoniny w ilości 47,4 ng/ml oraz $\Delta 9$ - (...) w ilości 12,5 ng/l, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie II Wydział Karny z dnia 06.11.2013 roku sygn. akt II K 377/13 za czyny z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 178a § 1 k. k.,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 k. k.

I. oskarżonego M. R. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. na podstawie art. 178 a § 4 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 3 k. k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 43a § 2 k. k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10. 000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 sierpnia 2015 roku, od godziny 07.00 do dnia 10 sierpnia 2015 roku, do godziny 13.17, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 4, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami)

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2.375,10 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 360 złotych.

Sygn. akt II K 1561/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 sierpnia 2015 roku w godzinach 6.00 – 14.00 funkcjonariusze Policji P. G. (1) i M. R. (2) pełnili służbę na terenie podległym K. w G.. Około godziny 6.45 na ul. (...) na wysokości ul. (...) w G. zatrzymali do kontroli pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) i z uwagi na wyczuwalną od jego kierowcy P. W. woń alkoholu, poddali go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. 6020 plus. W trakcie tej interwencji st. sierż. M. R. (2), znajdujący się na zewnątrz pojazdu, zauważył, że w jego kierunku jedzie samochód marki V. (...) koloru niebieskiego o nr rejestracyjnym (...) prowadzony przez M. R. (1), który nienaturalnie zmieniał pasy i jechał „szlaczkiem”. Wobec powyższego, funkcjonariusz powziął podejrzenie, że kierowca może być w stanie nietrzeźwości i postanowił zatrzymać ten pojazd do kontroli. Gdy kierujący zbliżył się do funkcjonariusza i zobaczył wyraźny sygnał do zatrzymania, zaczął uciekać, omijając miejsce, gdzie zaparkowany był radiowóz. Funkcjonariusze udali się w pościg za uciekającym pojazdem i dokonali jego zatrzymania na ul. (...), na wysokości ul. (...). Po zatrzymaniu pojazdu V. wobec oskarżonego użyto siły fizycznej, aby wyciągnąć go z samochodu oraz założono mu kajdanki na ręce trzymane z tyłu. Od kierującego wyczuwalna była silna woń alkoholu. Funkcjonariusze zauważyli, jak oskarżony wyrzucił na podłogę radiowozu zawiniątko zawierające 1,04 grama netto suszu roślin konopi innych niż włókniste, co stanowi pojedynczą porcję środka odurzającego. W wyniku przeszukania samochodu oskarżonego nie ujawniono przedmiotów mogących pochodzić z przestępstwa, mogących być użytych do jego popełnienia, przedmiotów zabronionych ani narkotyków. Zatrzymany był wyraźnie pobudzony, miewał zmienne nastroje, chwilami był agresywny, nie wykonywał poleceń funkcjonariuszy, odmawiał poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, wobec czego funkcjonariusze powzięli podejrzenie, iż jest on pod wpływem narkotyków. O godzinie 9.05 w szpitalu (...) w G. M. R. (1) pobrano krew celem poddania jej badaniom na zawartość narkotyków. O godzinie 9.40 oskarżonego poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. 6020 plus (gdyż wcześniej nie chciał on poddać się temu badaniu), z wynikiem 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie funkcjonariusze udali się z zatrzymanym do I Komisariatu Policji w G., gdzie poddano go dwukrotnemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem Alkometr A 2.0 z wynikiem: I. badanie o godz. 9.52 – 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II. badanie o godz. 9.55 – 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadka P. G. (1) – k. 3 – 5 tom C, 42 – 43; zeznania świadka M. R. (2) – k. 7 – 9 tom C, 43 – 44; protokół zatrzymania osoby – k. 4 tom B; protokół z przebiegu badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 7, 9 tom B; opinia kryminalistyczna z zakresu badań fizykochemicznych – k. 36 – 39 tom B; protokół pobrania krwi – k. 45 tom B

Ze sporządzonych w sprawie opinii z badań toksykologicznych pobranej od oskarżonego próbki krwi wynika, że we krwi M. R. (1) stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 1,432 ‰. Ponadto stwierdzono obecność środków odurzających w postaci benzoiloeckgoniny w ilości 47,4 ng/ml oraz $\Delta 9$ - (...) w ilości 12,5 ng/l. Stwierdzony poziom $\Delta 9$ - terahydrokannabinolu (12,5 ng/l) upośledza zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości, powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi.

Dowód: opinie z zakresu badań toksykologicznych – k. 48 – 48, 49 – 51, 52 – 57, 58 – 63 tom B

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Zdradza cechy zaburzonej osobowości oraz cechy zespołu uzależnienia od substancji psychoaktywnych (alkoholu i kanabinoli). Zdaniem biegłych, M. R. (1) w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i

pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego oskarżony może uczestniczyć w czynnościach procesowych. Aktualny stan psychiczny pozwala mu na rozsądną i samodzielną obronę. Wskazane jest, aby kontynuował terapię psychologiczną i odwykową oraz przestrzegał abstynencji. Wnioski swej opinii biegłe podtrzymały w ustnej opinii wydanej na rozprawie.

Dowód: pisemna opinia sądowo – psychiatryczna - k. 78 – 80 tom B; ustna opinia sądowo – psychiatryczna – k. 42

Oskarżony M. R. (1) był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 377/13 za przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 178a § 1 k. k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby. Wobec oskarżonego orzeczono również środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Dowód: dane o karalności - k. 73 – 75 tom B, 29 – 31; odpis wyroku w sprawie II K 377/13 SR w Sopocie – k. 87 – 88 tom B

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: zeznań świadków P. G., M. R., protokołu zatrzymania osoby, protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, protokołu pobrania krwi, opinii z zakresu badań fizykochemicznych, opinii z zakresu badań toksykologicznych, opinii sądowo – psychiatrycznych, danych o karalności, odpisu wyroku.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci: protokołu zatrzymania osoby, protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, protokołu pobrania krwi, danych o karalności, odpisu wyroku. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Sąd w pełni dał wiarę obu opiniom sądowo – psychiatrycznym (pisemnej i ustnej) wydanym w niniejszej sprawie w toku postępowania przygotowawczego i sądowego na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i jego zdolności do udziału w toczącym się postępowaniu. Opinie te są jasne, pełne i nie budzą wątpliwości, co do wiedzy i bezstronności sporządzających je biegłych, zostały ponadto podtrzymane przez biegłych w zeznaniach złożonych przez nich przed Sądem. Zostały one wydane przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy oraz na podstawie badań sądowo – psychiatrycznych. Biegli zawarli w nich szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie oraz w chwili badań.

Sąd w pełni dał wiarę ekspertyzie kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych wydanej w niniejszej sprawie na okoliczność ustalenia, czy substancja wyrzucona przez oskarżonego w radiowozie po jego zatrzymaniu stanowi substancję psychotropową lub środek odurzający w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości, co do wiedzy i bezstronności sporządzającego ją biegłego z zakresu badań fizykochemicznych.

Z podobnych przyczyn za w pełni wiarygodne uznano opinie z zakresu badań toksykologicznych sporządzone w niniejszej sprawie na okoliczność zawartości alkoholu o środków odurzających w próbce krwi pobranej od oskarżonego.

Za w pełni wiarygodne uznano zeznania P. G. (1) i M. R. (2) – funkcjonariuszy Policji, którzy w dniu 9 sierpnia 2015 r. dokonali zatrzymania oskarżonego. Zeznania tych świadków były wzajemnie zgodne, spójne i logiczne, a ponadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie w szczególności w postaci protokołu zatrzymania osoby, protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, protokołu pobrania krwi, opinii z zakresu badań fizykochemicznych oraz opinii z zakresu badań toksykologicznych. Sąd miał również na uwadze, że wskazani świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego i zetknęli się z nim wyłącznie w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych.

W świetle zebranego materiału dowodowego sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziło wątpliwości. Zdaniem Sądu pewnym jest to, że M. R. (1) w dniu 9 sierpnia 2015 r. w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym typu A. wykazał w pierwszym badaniu 0,57 mg/l, a przebadany urządzeniem elektronicznym typu Alkometr A 2.0 wykazał w pierwszym badaniu – 0,54 mg/l, w drugim badaniu – 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz znajdował się pod wpływem środków odurzających w postaci benzoiloekegoniny w ilości 47,4 ng/ml oraz $\Delta 9$ - (...) w ilości 12,5 ng/l, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie II Wydział Karny z dnia 06.11.2013 roku sygn. akt II K 377/13 za czyny z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 178a § 1 k. k., wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1 i 4 k. k.

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 178a § 1 k. k. podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Sprawcą przestępstwa określonego w powołanym artykule może być tylko osoba, która bezpośrednio uczestniczy w prowadzeniu pojazdu, tj. będąc w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego wsiada za kierownicę, uruchamia silnik i wprawia pojazd w ruch, poprzez kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu. Stan nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego nie jest cechą czynu zabronionego, charakteryzuje bowiem stan sprawcy. Wprawdzie prowadzenie pojazdu należy do znamion strony przedmiotowej, ponieważ określa zachowanie sprawcy, lecz pośrednio zawęża podmiot tych przestępstw do osoby, która występuje w roli prowadzącego pojazd. Nie jest możliwe popełnienie tych przestępstw przez osobę, która nie jest osobą prowadzącą pojazd. Wskazuje to, że podmiotem tych przestępstw może być osoba, która, po pierwsze, znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a po drugie, prowadzi pojazd mechaniczny (§ 1) lub inny pojazd (§ 2). Obie te okoliczności występujące łącznie charakteryzują sprawcę. Omawiane przestępstwo jest przestępstwem formalnym, polegającym na samym prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa (wyrok SN z dnia 24 listopada 1960 r. - V K 556/60, Sł. MO 1961, nr 1, s. 190; wyrok SN z dnia 10 marca 1964 r., IV K 1296/61, OSNKW 1964, nr 10, poz. 152). Odpowiedzialność na podstawie tego przepisu ponoszona jest wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, jak i wtedy, gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniemu z organizmu i na to się godzi. Ewentualne skutki przestępnego zachowania lub ich brak, nie decydują o odpowiedzialności karnej oskarżonego, mogą jedynie mieć wpływ na wymiar kary. Przez pojęcie stanu nietrzeźwości rozumieć należy zdefiniowany w art. 115 § 16 k. k. przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub też zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przez prowadzenie pojazdu rozumie się każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Okolicznością obciążającą przy wymiarze kary jest fakt, iż czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania M. R. (1) dopuścił się w okresie próby orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie w sprawie o sygnaturze akt II K 377/13, którym to wyrokiem został skazany m. in. za przestępstwo z art. 178a § 1 k. k. Sąd miał na względzie również znaczne stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, przekraczające ponad dwukrotnie granicę, o której mowa w art. 115 § 16 pkt 2 k. k. Należy w tym miejscu zauważyć, że oskarżony - z uwagi na pierwotną odmowę poddania się badaniu - został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu dopiero o godzinie 9.40, a więc w ponad dwie godziny po zatrzymaniu (które nastąpiło o godzinie 7.00), a zatem faktyczne stężenie alkoholu w jego organizmie w momencie prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego mogło być znacznie wyższe. Sąd miał na uwadze także, iż M. R. (1) prowadził pojazd mechaniczny będąc zarówno w stanie nietrzeźwości, jak i pod wpływem środków odurzających (które to środki posiadał również w samochodzie). Z zeznań P. G. (1) i M. R. (2) wynika, że ów stan, w jakim znajdował się oskarżony, niewątpliwie upośledził jego zdolność do prowadzenia pojazdów mechanicznych (wskazani świadkowie podali, że prowadzony przez niego samochód nienaturalnie zmieniał pasy i jechał „szlaczkiem”, dlatego też zwrócili na niego uwagę i postanowili go zatrzymać do kontroli), a zatem M. R. (1) kierując pojazdem w centrum miasta, w godzinach porannych niewątpliwie stwarzał duże zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał również jego zachowanie bezpośrednio po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji (którego to zatrzymania usiłował on uniknąć uciekając przed radiowozem): M. R. nie wykonywał poleceń funkcjonariuszy, konieczne było użycie wobec niego siły fizycznej, by wyciągnąć go z samochodu, chwilami był agresywny, odmawiał poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał fakt, iż oskarżony - jak wynika z dokumentów przedłożonych przez jego obrońcę (k. 10 -14) - po inkryminowanym zdarzeniu odbył miesięczną terapię uzależnień w trybie stacjonarnym, a obecnie uczestniczy w sesjach psychoterapii indywidualnej oraz deklaruje utrzymywanie abstynencji.

Mając powyższe na względzie, Sąd - przy zastosowaniu art. 37 b k. k. - wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2 lat ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu, kara taka jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i postawy oskarżonego oraz spełnia należycie wymogi prewencji ogólnej i szczególnej.

Należy zauważyć, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 178a § 1 i 4 k. k. zagrożony jest wyłącznie karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu, mając na uwadze wszystkie opisane powyżej okoliczności obciążające, a w szczególności fakt, iż M. R. był już uprzednio karany na karę pozbawienia wolności (i to w wymiarze 2 lat), orzeczenie wobec niego - przy zastosowaniu art. 37 a k. k. - wyłącznie kary grzywny bądź ograniczenia wolności nie spełniłoby należycie celów kary, wzbudzając w sprawcy poczucie bezkarności. Niecelowe wydaje się zwłaszcza orzeczenie kary grzywny, mając na uwadze, iż oskarżony podał, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza nie przynosi dochodu i pozostaje on na utrzymaniu rodziców, których to de facto obciążałaby orzeczona grzywna. Odnosnie natomiast ewentualnego orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (o co wnosił obrońca oskarżonego), należy przypomnieć, że zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 69 § 1 k. k. - sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, który to warunek nie jest spełniony w odniesieniu do M. R. (1). Ponadto, w myśl art. 69 § 4 k. k., wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k. k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, który to wypadek nie zaistniał - zdaniem Sądu - w niniejszej sprawie.

W punktach II. i III. sentencji wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio oraz świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, które to rozstrzygnięcia miały charakter obligatoryjny.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz obciążył go kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.